

Voor ieder levensjaar een push-up

Geschreven door dagbald De Limburger/Rob

Voor de vierde keer in zijn leven viert opvolgend pelotonscommandant Rob uit Venlo zijn verjaardag tijdens een uitzending. Deze week is hij 39 jaar geworden op Camp Hadrian in Deh Rawod. Naar goed militair gebruik mag hij voor ieder jaar een push-up doen terwijl de rest van het peloton voor hem zingt.

Ze komen weer dichterbij. Bijna raken ze m'n neus.... Pfoe.. net niet. Gelukkig, ik haal het nog. Ze gaan weer langzaam van me weg. Het zijn de losse kiezelstenen op de grond. eens even kijken, hoe vaak al? Was het nou vierentwintig of vijfentwintig? Oei,

als ik maar niet de tel kwijt raak. Het is ook wat. Op je negenendertigste, negenendertig keer opdrukken. Ondertussen hoor ik ze zingen. Nee, niet de steentjes, maar de mannen en vrouwen. Het klinkt een beetje vals, maar dat komt waarschijnlijk omdat ze heel langzaam zingen. "Laaaaaaaaaaaaaang zaaaaaaaaaaaal 'ie leeeeeeeveeeeeeeen!" Acherm, ze proberen het echt om niet vals te zingen. Maar, waar was ik ook alweer? Uh, het moet ergens in de dertig zijn. Zouden ze meegeteld hebben? Ik ga het uitproberen. Kijken of iemand er iets van zegt. Hup, veertig, eenenveertig. Hé, niemand zegt iets. Oké. Of ze zijn allemaal onder de indruk en zeggen daarom niets, of ze staan schaapachtig een liedje te zingen, maar controleren de sergeant, in vol vertrouwen natuurlijk, helemaal niet. Hahaha. De opdrachtverstrekking was ook niet helemaal je-van-het. Er van uitgaan dat de sergeant het wel allemaal weet. Nou, op mijn leeftijd moet je soms wel eens ergens aan herinnerd worden. Vlak van te voren sloeg de twijfel namelijk even toe. Moet ik nou alleen met rechts of met links opdrukken? En moet ik dubbel opdrukken, omdat ik niks gezegd had van mijn verjaardag? Oud en, een beetje, wijs als ik nu ben, met de nadruk op oud, heb ik zelfstandig besloten om dan maar met twee handen op te drukken. Hou ik iedereen tevreden, zowel de links- als rechtshandigen.

Zo, zij zijn klaar met zingen en ik met opdrukken. Maar daarmee is het ritueel nog niet af! Nee, er moet natuurlijk ook gefeliciteerd worden. Ai, pay-back-time! Ik lig nog steeds in de voorligsteun (de push-up houding). Als het goed is komen ze nu één voor één langs om me een hand te schudden. Dit is hun kans. Ik kan maar op één hand steunen en dat wordt na verloop van tijd best zwaar. (Ahum, dat is natuurlijk gelogen, maar ik wil een beetje menselijk overkomen...) Zelf heb ik, dit wetende, de hebbelijkheid om dan een heel lang verhaal af te steken tegen betrokkene, jarige, om hem maar zolang mogelijk op één hand te laten steunen. En om het allemaal nog meer onvergetelijk te maken, sluit ik dan nog een keer achter in de rij aan om het nog eens dunnetjes over te doen. Mijn armen als boomstammen, getrainde torso en lachende blik, hebben hen waarschijnlijk doen inzien, dat dit niet het moment is om mij terug te pakken. Gelukkig, mijn tactiek heeft gewerkt. Hier train ik dus heel het jaar voor.

Het is de vierde keer op uitzending dat m'n verjaardag gevierd wordt. Elke keer is weer anders.

Dit keer is prima zo. Geen poespas. Daar ben ik niet van. Thuis vier ik mijn verjaardag eigenlijk ook niet. Niet dat ik het niet leuk vind, maar het boeit me niet zoveel. Wel is het natuurlijk leuk om een kleine attentie, lees cadeautje, te krijgen. Een teken van aandacht. De belangrijkste en waardevolste zijn van thuis. Al dagen, zoniet weken, ligt het er al. Het cadeautje van thuis. Er staat op: "Openmaken op je verjaardag." Stiekem heb ik al door het papier heen zitten voelen, maar kan, ondanks mijn rijke fantasie, er geen chocola van maken. Ik heb géén idee. Helaas moet ik het nog even volhouden, want we zijn niet op ons eigen kamp. Gisteren zijn we voor een konvooi vertrokken en zouden eigenlijk dezelfde dag terugrijden. Door allerlei omstandigheden is dat niet gelukt en moet nog even geduld opbrengen, voordat ik eindelijk te weten zal komen wat het is. Op de weg terug speelt het af en toe door m'n hoofd. Hmm... Het voelde een beetje zacht aan. Voornamelijk rechthoekig. Waarschijnlijk zit er een kaart in. Zowel de vorm als de inschatting over thuis, doen dit vermoeden. Maar wat is nou dat andere?.....

Na zes uur verplaatsen, in de hitte, allerlei pech met defecten aan voertuigen, stilstaan op plaatsen waar je dat liever niet wilt, komen we aan op Camp Hadrian. Het is gelukt. Na het ontladen van de wapens gaat iedereen zijns weegs. Het onderhoud wordt opgestart. Dat mag ook wel met zoveel bijzonderheden aan de voertuigen. Het is al bijna zeven uur 's avonds. Pfoe, het zit er op. Na mijn ding gedaan te hebben loop ik naar m'n fab (slaapverblijf). Daar ligt het dan....U raadt het al, m'n schone T-shirt, wat ik meteen omruil voor het driefnatte, bezwete under-armour shirt. Snel kleed ik mij om in het schone, droge tenue en verplaats me naar de eetzaal. Jammie!

Twee dagen voor een verjaardag kun je, om de heugelijke dag te vieren, bij onze keukengroep taarten bestellen. Uiteraard had ik, met m'n oude sergeantsvoorkomen, dit allang geregeld. "Om zestienhonderd kom ik ze ophalen. Goed?", had ik nog stoer gebruld. "Ahum, tijd niet gehaald!", schiet het door m'n hoofd. Dus, voordat ik van het feestelijke avondmaal mag gaan genieten, eerst maar even langs de keukengroep lopen om te zeggen dat we door omstandigheden verlaat zijn. "Geen probleem, hoor", krijg ik als antwoord. "Morgen dan maar?" Geweldig! Het cadeau...

Na het eten snel naar de fab. En ja hoor, daar ligt het dan.....Ook deze is niet moeilijk te raden, m'n gsm. Tijdens het opstarten van het ding, loop ik alvast naar buiten. Daar is de ontvangst immers het beste. In de voorkeuze druk ik op thuis. Na wat ondefinieerbare tonen hoor ik de bekende wachttoon... "Met Bobby...", klinkt het aan de andere kant. Pfoe, even een moment van rust. Goed om z'n stem te horen. Het vertrouwde geluid van thuis. Na een hartelijke felicitatie vervolgt het gesprek met de alledaagse onderwerpen. Maar al snel gaat het over naar iets wat me stiekem toch de hele dag heeft bezig gehouden... Het CADEAU...

Om u, lezer, hetzelfde gevoel te laten ervaren, als ik al die tijd heb gehad, vertel ik nog even niet wat het cadeau was. Voelt u de spanning al?